

THE
QUEEN OF
NOTHING

DE VERBANNEN KONINGIN

Holly Black bij Boekerij:

The Cruel Prince (De wrede prins)

The Wicked King (De gevallen koning)

The Queen of Nothing (De verbannen koningin)

De gestolen erfgenaam

Dief van de nacht

De verloren troon

Water

Bloed

IJzer

HOLLY BLACK

THE
QUEEN OF
NOTHING

DE VERBANNEN KONINGIN

DEEL III

VAN DE ELFHAME-SERIE

Eerste druk april 2021
Vijfde druk april 2024

ISBN 978-90-492-0342-9
ISBN 978-94-023-1653-7 (e-book)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Queen of Nothing*
Vertaling: Anne-Marieke Buijs
Omslagontwerp: © Karina Granda, bewerkt door DPS Design &
Prepress Studio
Omslagbeeld: © Sean Freeman
Auteursfoto: © Holly Black
Illustraties binnenwerk: Kathleen Jennings
Zetwerk: Pier Post

Copyright © 2019 by Holly Black
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Leigh Bardugo, die me altijd bij de les houdt

het Grillige Bos

Paleis
Elfhame

Melkwoud

Insmire

Maskermeer

landgoed
van
Madoc

Kaart van de
verschuivende eilanden van

Elfhame

landgoed van Locke

Insmoor

Vergeteltoren

Insear

Insweal

Heulhuis

Boek 1

*En de Elfenkoning heeft
gezworen een aardse dochter
te trouwen, wier kind gezegend
zal zijn door kruis en water;
voorgoed veilig zal zijn voor de
kommer der elfen.*

*Wat als er een noodlottige
dag komt!
Die is ver, ver weg!*

*Edmund Clarence Stedman
'Elfenlied'*

Baphen, de Koninklijke Astroloog, tuurde naar de sterrenkaart en probeerde geen krimp te geven toen de jongste prins van Elfhame op zijn koninklijke hoofd dreigde te vallen.

Een week na zijn geboorte werd prins Cardan eindelijk aan de opperkoning gepresenteerd. De voorgaande vijf erfgenamen waren onmiddellijk ontvangen, krijsend, hun huid nog rood van nieuwigheid, maar vrouwe Asha had de opperkoning verboden op bezoek te komen voordat ze voldoende hersteld was van het kraambed.

De baby was dun en verschrompeld, stil, staarde Eldred met zwarte ogen aan. Hij zwiepte zo hevig met zijn kleine, zweepachtige staart heen en weer dat zijn luier uit elkaar dreigde te zakken. Vrouwe Asha leek niet te weten hoe ze hem vast hoorde te houden. Het leek zelfs alsof ze hoopte dat iemand die last zeer snel van haar zou overnemen.

‘Vertel ons over zijn toekomst,’ drong de opperkoning aan.

Er waren slechts een paar leden van het Volk aanwezig om de presentatie van de nieuwe prins bij te wonen: de sterfelijke Val Moren,

die zowel hofdichter als -meester was, en twee leden van de Levende Raad: Randalin, de minister der Sleutels, en Baphen. De woorden van de opperkoning weergalmden door de verder verlaten zaal.

Baphen aarzelde, maar er zat niets anders op dan te antwoorden. Eldred was voor de komst van prins Cardan gezegend met vijf kinderen, een ongehoorde mate van vruchtbaarheid voor het Volk, met hun verwaterde bloed en lage geboortecijfer. De sterren hadden verteld over de toekomstige prestaties op het gebied van dichtkunst en zang, politiek, deugdzaamheid en zelfs over de zonden van elke kleine prins en prinses. Dit keer had hij echter iets totaal anders in de sterren gezien. ‘Prins Cardan zal uw laatste kind zijn,’ sprak de Koninklijke Astroloog. ‘Hij zal de verwoesting van de kroon en de vernietiging van de troon betekenen.’

Vrouw Asha hapte naar adem. Voor het eerst hield ze het kronkelende kind beschermend dicht tegen zich aan. ‘Ik vraag me af wie uw interpretatie van de voortekenen heeft beïnvloed. Misschien heeft prinses Elowyn daar iets mee te maken gehad. Of prins Dain.’

Het is wellicht beter als ze hem laat vallen, dacht Baphen onvriendelijk.

Opperkoning Eldred streek met zijn hand over zijn kin. ‘Kan er niets worden gedaan om dit te voorkomen?’

Het was een gemengde zegening dat de sterren Baphen voorzagen van zo veel raadsels en zo weinig antwoorden. Hij wenste vaak dat hij dingen duidelijker kon zien, maar dit keer niet. Hij boog zijn hoofd zodat hij een excuus had om de opperkoning niet in de ogen te hoeven kijken. ‘Enkel uit zijn vergoten bloed kan een geweldige heerser verrijzen, maar niet voordat wat ik u heb verteld werkelijkheid is geworden.’

Eldred keerde zich naar vrouwe Asha toe en naar haar kind, de bode van rampspoed. De baby was muisstil, hilde noch kraaide, al zwiepte zijn staart nog altijd heen en weer.

‘Neem de jongen mee,’ zei de opperkoning. ‘Voed hem op zoals je wilt.’

Vrouw Asha gaf geen krimp. ‘Ik zal hem overeenkomstig zijn stand opvoeden. Hij is tenslotte ook een prins, en uw zoon.’

Er klonk een zekere broosheid door in haar stem waardoor Baphen zich er akelig bewust van werd dat sommige voorspellingen juist werden vervuld door de pogingen om ze te voorkomen.

Heel even bleef iedereen zwijgend staan.

Toen knikte Eldred naar Val Moren, die het podium verliet en terugkeerde met een smalle houten doos met op de deksel een patroon van wortelstelsel.

‘Een geschenk,’ verkondigde de opperkoning, ‘uit erkenning voor je bijdrage aan de Struikwinde-lijn.’

Val Moren maakte de doos open en onthulde een prachtige ketting van smaragden.

Eldred pakte de ketting op en liet hem over het hoofd van vrouw Asha zakken. Hij streek met de rug van zijn hand over haar wang.

‘U bent uiterst gul, hoogheid,’ zei ze, ietwat kalmer.

De baby greep met zijn knuistje een steen beet en staarde zijn vader met een peilloze blik aan.

‘Rust wat,’ sprak Eldred met zachtere stem.

Dit keer luisterde vrouw Asha. Ze vertrok met geheven hoofd en hield het kind steviger beet.

Er liep een huivering over de rug van Baphen die werd veroorzaakt door een of ander voorgevoel dat niets met de sterren te maken had.

Opperkoning Eldred ging niet meer op bezoek bij vrouw Asha en liet haar ook niet langer bij hem langskomen. Misschien had hij zijn onvrede opzij moeten zetten en een band met zijn zoon moeten opbouwen, maar als hij naar prins Cardan keek, zag hij een onzekere toekomst en daarom vermeed hij dat.

Vrouw Asha ontdekte dat ze als de moeder van een prins erg in trek was bij het hof, ook al was dat niet zo bij de opperkoning. Met haar voorliefde voor eigenzinnigheid en frivoliteit wilde ze terugkeren naar het zorgeloze leven van een hoveling. Ze kon niet naar bals gaan met een zuigeling op sleeptouw, dus ze vond een poes waarvan

de kittens doodgeboren waren die als zijn zoogster moest dienen.

Dit duurde voort tot prins Cardan kon kruipen. Tegen die tijd had de kat een dikke buik van haar volgende nestje en begon hij aan haar staart te trekken. Ze vluchtte naar de stallen en liet hem ook in de steek.

Zo groeide hij op in het paleis, door niemand gekoesterd en door niemand opgevoed. Wie zou het aandurven om ervoor te zorgen dat een prins geen voedsel meer zou stelen van de uitnodigende dinertafels om zijn buit daaronder hongerig te verslinden? Zijn zussen en broers moesten er alleen maar om lachen, en ze speelden met hem alsof hij een puppy was.

Hij had slechts af en toe kleren aan en droeg in plaats daarvan bloemenkransen en gooide stenen als de wacht bij hem in de buurt probeerde te komen. Alleen zijn moeder had enige invloed op hem, maar zij probeerde zelden zijn uitpattingen een halt toe te roepen. Het tegenovergestelde juist.

‘Je bent een prins,’ vertelde ze hem kordaat als hij een conflict wilde mijden of iets niet wilde eisen. ‘Alles is van jou. Je hoeft het alleen maar te nemen.’ En soms: ‘Dat wil ik hebben. Haal het voor me.’

Er wordt gezegd dat Faeriekinderen anders zijn dan sterfelijke kinderen. Ze hebben wat liefde betreft weinig nodig. Ze hoeven ’s avonds niet te worden ingestopt, maar slapen net zo lief in een koude hoek van een balzaal, opgekruld onder een tafelkleed. Ze hoeven niet van eten te worden voorzien, drinken net zo graag dauwdruppels en pikken brood en room uit de keukens. Ze hoeven niet te worden getroost, aangezien ze zelden huilen.

Maar hoewel Faeriekinderen weinig liefde nodig hebben, hebben Faerieprinsen wel degelijk wat advies nodig.

Doordat Cardan dat niet kreeg, beschikte hij met zijn impulsieve gewoonten en heerszuchtige gedrag niet over het vernuft om te weigeren toen zijn oudere broer voorstelde om een walnoot van het hoofd van een sterveling te schieten.

‘Met een uitmuntende schietvaardigheid maak je echt indruk op

vader,' merkte prins Dain met een plagerig glimlachje op. 'Maar misschien is dat te hoog gegrepen voor je. In dat geval is het beter om het niet te proberen dan om te falen.'

Voor Cardan, die het maar niet lukte om bij zijn vader in een goed blaadje te komen, maar dat wanhopig graag wilde, was dat een aanlokkelijk vooruitzicht. Hij vroeg zich niet af wie de sterveling was of hoe hij aan het hof was beland, had er geen idee van dat de man de geliefde van Val Moren was en dat de hofmeester gek van verdriet zou worden als de man stierf.

Waardoor Dain de kans kreeg om een belangrijkere rol als rechterhand van de opperkoning in te nemen.

'Te moeilijk? Beter om het niet te proberen? Dat zijn de woorden van een lafaard,' zei Cardan, vol kinderlijke bravoure. De waarheid was dat hij zich geïntimideerd voelde door zijn broer, maar daarvoor sprak hij met nog meer minachting.

Prins Dain glimlachte. 'Laten we in ieder geval van pijl ruilen. Als jij dan mist, kun je altijd zeggen dat het mijn pijl was.'

Prins Cardan had achterdochtig moeten worden door dit vriendelijke gebaar, maar hij had zo weinig oprechtheid op dat vlak ervaren dat hij niet het onderscheid kon maken tussen gemeend en gespeeld.

In plaats daarvan plaatste hij Dains pijl in zijn boog, spande die en mikte op de walnoot. Een onheilspellend gevoel maakte zich van hem meester. Misschien zou hij missen. Hij zou die man pijn kunnen doen. Vlak daarop volgde een boze vreugde bij de gedachte dat hij iets zo verschrikkelijks zou doen dat zijn vader hem niet langer zou kunnen negeren. Als hij met iets positiefs niet de aandacht van de opperkoning kon trekken, zou hem dat wellicht lukken met een heel erg slechte daad.

Cardans hand beefde.

De waterige ogen van de sterveling staarden hem bevroren van angst aan. Hij was betoverd. Niemand zou vrijwillig zo blijven staan. Dat was de druppel.

Cardan lachte geforceerd en verminderde de spanning op de boog, waardoor de pijl uit de inkeping viel. ‘Onder deze omstandigheden ga ik niet schieten.’ Hij voelde zich belachelijk omdat hij terugkrabbelde. ‘De wind komt uit het noorden en nu zit mijn haar in de war. Het hangt voor mijn ogen.’

Prins Dain spande echter zijn boog en liet de pijl die Cardan met hem had geruild door de lucht zoeven. Die raakte de sterveling in zijn keel en de man zakte vrijwel geruisloos in elkaar. Zijn ogen waren nog open en hij staaarde in het niets.

Het gebeurde zo vlug dat Cardan niet schreeuwde, niet reageerde. Hij staaarde zijn broer alleen maar aan terwijl hem langzaam een verschrikkelijk besef bekwam.

‘Ah...’ Prins Dain glimlachte tevreden. ‘Wat jammer. Het heeft er veel van weg dat jóúw pijl de verkeerde kant op is gegaan. Misschien kun je onze vader uitleggen dat je haar voor je ogen was gewaaid.’

Daarna, ook al verweerde prins Cardan zich, wilde niemand zijn kant van het verhaal horen. Daar zorgde Dain wel voor. Hij vertelde het verhaal over de roekeloosheid van de jongste prins, over zijn arrogantie, zijn pijl. De opperkoning gunde Cardan niet eens een audiëntie.

Ondanks het feit dat Val Moren om Cardans executie smeekte, werd de jongen gestraft zoals prinses gestraft werden. De opperkoning liet vrouw Asha in plaats van Cardan opsluiten in de Vergeteltoren... al was Eldred blij om daar een reden voor te hebben, aangezien hij haar zowel vermoeiend als lastig vond. De zorg voor Cardan werd overgedragen aan Balekin, de oudste van zijn kinderen, de wreedste, en de enige die bereid was om de jongen onder zijn hoede te nemen.

Zo kwam prins Cardan aan zijn reputatie. Hij kon die alleen maar erger maken.

Ik, Jude Duarte, de opperkoningin van Elfhame in ballingschap, breng de meeste ochtenden duttend door voor de tv, tussendoor kijk ik naar kookwedstrijden, tekenfilms en herhalingen van een show waarin mensen een uitdaging aangaan door met een mes in dozen en flessen te steken en een hele vis door te snijden. In de middag, als hij het toestaat, train ik mijn broer, Eik. 's Avonds vervul ik opdrachten voor de plaatselijke Faeries.

Ik hou me gedeisd, iets wat ik de hele tijd al beter had kunnen doen, en als ik Cardan vervloek, dan moet ik mezelf ook vervloeken, want ik ben de dwaas die zo in de val is gelopen die hij voor me heeft beraamd.

Als kind had ik gefantaseerd terug te keren naar de sterfelijke wereld. Taryn, Vivi en ik hadden herinneringen opgehaald aan hoe het daar was geweest, we herinnerden ons ons de geuren van pas gemaaid gras en benzine. We hadden het gehad over verstoppertje spelen in de verschillende achtertuinen in de buurt en dobberen in het chloor van de zomerse zwembaden. Ik had gedroomd over ijshee, gemaakt van poeder opgelost in water, en ijsjes van sinaasappelsap. Ik had naar de

alledaagse dingen verlangd, de geur van heet asfalt, de laaghangende kluwen draden tussen lantaarnpalen, de verschillende muziekjes van reclames.

Nu ik voorgoed vastzit in de sterfelijke wereld mis ik Faerie met een rauwe intensiteit. Het is magie waar ik naar verlang, magie die ik mis. Misschien mis ik het zelfs om bang te zijn. Het voelt alsof ik de dagen doorbreng met dromen; rusteloos, nooit helemaal wakker.

Ik trommel met mijn vingertoppen op het geverfde hout van een picknicktafel. De herfst is net begonnen en het is al koel in Maine. De namiddagzon verlicht hier en daar het gras bij het appartementencomplex terwijl ik Eik met andere kinderen zie spelen in het stukje bos dat ons van de snelweg scheidt. Die kinderen wonen in ons gebouw, sommigen zijn jonger en sommigen ouder dan zijn acht jaar, en ze worden allemaal hier afgezet door dezelfde gele schoolbus. Ze spelen een compleet chaotisch potje oorlog, zitten elkaar achterna met stokken. Ze slaan zoals kinderen dat doen, mikken op het wapen in plaats van op de tegenstander, gillen van het lachen als een tak breekt. Onwillekeurig valt me op dat ze precies de verkeerde lessen leren wat betreft zwaardvechten.

Toch blijf ik kijken. Daardoor zie ik dat Eik magie gebruikt. Volgens mij doet hij het onbewust.

Hij sluipt naar de andere kinderen toe, maar dan komt er een stukje open terrein. Hij gaat verder, en ook al is hij in het volle zicht, ze lijken het niet door te hebben.

Steeds dichterbij, de kinderen kijken nog niet zijn kant op. Als hij op ze af springt, zwaaiend met zijn stok, krijsen ze oprecht verrast.

Hij was onzichtbaar. Hij heeft een betovering gebruikt. Vanwege mijn geas tegen bedrog valt dat me pas op als het voorbij is. De andere kinderen geloven dat hij slim was, of geluk had. Ik ben de enige die weet hoe roekeloos hij is geweest.

Ik wacht tot de kinderen naar hun eigen appartement gaan. Een voor een vertrekken ze, tot mijn broer alleen achterblijft. Ik heb geen magie nodig om hem te besluipen, zelfs met de bladeren op

de grond. Met een snelle beweging sla ik mijn arm om zijn hals en oefen voldoende druk uit om hem goed bang te maken. Hij gooit zijn hoofd naar achteren en raakt me bijna met zijn hoorns tegen mijn kin. Niet slecht. Hij probeert mijn greep te verbreken, maar het is een halfslachtige poging. Hij weet dat ik het ben en hij is niet bang voor me.

Ik span mijn spieren aan. Als ik lang genoeg druk uitoefen op zijn keel, raakt hij buiten bewustzijn.

Hij probeert iets te zeggen en dan moet hij het effect voelen van zuurstofgebrek. Hij vergeet zijn training en raakt in paniek, slaat wild om zich heen, krabt me op mijn armen en schopt tegen mijn benen. Ik voel me verschrikkelijk. Ik wilde hem een beetje angst aanjagen zodat hij terug zou vechten, niet dat hij doodsbang zou zijn.

Ik laat hem los.

Hij strompelt hijgend bij me vandaan, tranen zwemmen in zijn ogen. ‘Waar was dat goed voor?’ Hij staart me beschuldigend aan.

‘Dat was om je eraan te herinneren dat een gevecht geen spel is.’ Het voelt alsof ik met de stem van Madoc spreek in plaats van met die van mij. Ik wil niet dat Eik opgroeit zoals ik, boos en bang, maar ik wil dat hij blijft leven en Madoc heeft me wel degelijk geleerd hoe ik dat moet doen.

Hoe moet ik bepalen wat goed voor hem is als ik alleen mijn eigen gestoorde jeugd als voorbeeld heb? Misschien zijn de dingen die ik eraan waardeer wel verkeerd. ‘Wat ga je doen tegen een tegenstander die je daadwerkelijk wil verwonden?’

‘Boeien,’ zegt Eik. ‘Die dingen interesseren me niet. Ik wil geen koning zijn. Ik wil nooit koning worden.’

Even staar ik hem alleen aan. Ik wil geloven dat hij liegt, maar dat kan hij natuurlijk niet. ‘We hebben niet altijd iets te zeggen over ons lot.’

‘Heers jij dan als het je zo veel kan schelen!’ zegt hij. ‘Ik doe het niet. Nooit.’

Ik moet mijn kaken op elkaar klemmen om niet te gillen. ‘Dat is onmogelijk, want zoals je heel goed weet ben ik verbannen.’

Hij stampt met een hoef. ‘Ik ook! En ik ben alleen maar in de mensenwereld omdat pap die stomme kroon wil, net als jij en iedereen. Nou, ik niet. Die kroon is vervloekt.’

‘Alle macht is vervloekt. De meest verschrikkelijken onder ons zullen alles doen om die te bemachtigen, en degenen die er het best mee zouden omgaan willen die niet opgedrongen krijgen, maar dat betekent niet dat ze hun verantwoordelijkheden eeuwig kunnen ontlopen.’

‘Je kunt me niet dwingen opperkoning te zijn.’ Hij draait zich met een ruk om en rent naar het gebouw.

Ik ga op de koude grond zitten, wetend dat ik dit gesprek totaal heb verknald, dat Madoc Taryn en mij beter heeft getraind dan ik Eik train, dat het arrogant en dwaas van me was om te denken dat ik Cardan onder controle kon houden.

In de wetenschap dat ik in het grote spel van prinses en koninginnen van het bord ben gevaagd.

In het appartement heeft Eik me buitengesloten door zijn deur dicht te doen. Vivienne, mijn Faeriezus, staat in de keuken bij het aanrecht en grijnst naar het scherm van haar telefoon.

Als ze me ziet grijpt ze mijn handen beet en draait ze me in het rond tot ik er duizelig van ben.

‘Heather houdt weer van me.’ Er klinkt een wilde lach door in haar stem.

Heather was Vivi’s menselijke vriendin. Ze had Vivi’s ontwijkende gedrag met betrekking tot haar verleden gepikt. Ze had het zelfs gepikt dat Eik bij hen in dit appartement was getrokken. Maar toen ze erachter kwam dat Vivi geen mens was én dat Vivi magie op haar had gebruikt, had ze haar gedumpt en was ze vertrokken. Ik vind het niet fijn om dit te zeggen omdat ik wil dat mijn zus gelukkig is en Heather haar gelukkig maakte, maar Vivi heeft het verdiend.

Ik maak me los en kijk haar vragend aan. ‘Wat?’

Vivi zwaait met haar telefoon. ‘Ze heeft me een berichtje gestuurd. Ze wil terugkomen. Alles wordt weer zoals eerst.’

Gevallen bladeren groeien niet meer aan een rank vast, walnoten passen niet meer terug in hun dop, en vriendinnen die betoverd zijn geweest worden niet op een dag wakker en beslissen dan dat ze het hun angstaanjagende ex allemaal vergeven.

‘Laat eens zien?’ Ik steek mijn hand uit.

Ze staat haar telefoon af.

Ik scrol terug door de berichtjes, waarvan de meeste afkomstig zijn van Vivi, vol verontschuldiging, slecht overwogen beloften en steeds wanhopigere smeebeden. Van Heathers kant is er veel stilte en een paar keer: ‘Ik heb meer tijd nodig om na te denken.’

Dan dit:

Ik wil Faerie vergeten. Ik wil vergeten dat jij en Eik geen mensen zijn. Ik wil me niet meer zo voelen. Als ik je vroeg om het me te laten vergeten, zou je dat dan doen?

Ik staar lange tijd naar de woorden en zuig lucht in mijn longen. Ik begrijp waarom Vivi de boodschap zo heeft opgevat, maar volgens mij heeft ze hem verkeerd gelezen. Als ik die tekst had geschreven, dan was het laatste wat ik zou willen dat Vivi ermee akkoord ging. Ik zou willen dat ze me hielp in te zien dat zelfs al zijn Vivi en Eik niet menselijk, ze nog steeds van me houden. Ik zou willen dat Vivi volhield dat doen alsof Faerie niet bestaat niet zou helpen. Ik zou willen dat Vivi me vertelde dat ze een fout had gemaakt en dat ze dat nooit meer zou doen, wat er ook gebeurde. Als ik dat berichtje had gestuurd, dan zou het een test zijn.

Ik geef Vivi haar telefoon terug. ‘Wat ga je haar vertellen?’

‘Dat ik alles doe wat ze maar wil,’ zegt mijn zus, een buitensporige belofte voor een sterveling en een regelrecht doodenge belofte van iemand die daartoe verplicht zal zijn.

‘Misschien weet ze niet wat ze wil.’ Ik ben trouweloos wat ik ook

doe. Vivi is mijn zus, maar Heather is een mens. Ik ben ze allebei iets verschuldigd.

Op het moment is Vivi alleen maar geïnteresseerd in de gedachte dat alles in orde komt. Ze schenkt me een brede, ontspannen glimlach, pakt een appel van de fruitschaal, gooit die omhoog en vangt hem weer op. ‘Wat is er met Eik? Hij kwam binnengestormd en sloeg de deur van zijn kamer achter zich dicht. Doen tieners altijd zo dramatisch?’

‘Hij wil geen opperkoning worden.’

‘O. Dat.’ Vivi werpt een blik op zijn slaapkamer. ‘Ik dacht dat het om iets belangrijks ging.’

Het is een opluchting om vanavond te gaan werken. Faeries in de sterfelijke wereld hebben andere behoeften dan die in Elfhame. De wilde fey, die aan de grenzen van Faerie leven, maken zich niet druk om fuiven en samenzweringen aan het hof.

Ze blijken zat klusjes te hebben voor iemand als ik, een sterveling die hun manieren kent en niet bang is om af en toe een robbertje te vechten. Ik heb Bryern een week na mijn vertrek uit Elfhame ontmoet. Hij dook op bij het appartementencomplex, een Faerie met de kop van een geit, een zwarte vacht en hoeven en een bolhoed in de hand, die zei dat hij een oude vriend van de Kakkerlak was.

‘Ik begrijp dat jij in een unieke situatie verkeert,’ zei hij, terwijl hij me aankeek met die vreemde goudkleurige geitenogen. Zijn zwarte pupillen waren horizontale balkjes. ‘Dood gewaand, toch? Geen burgerservicenummer. Geen sterfelijke opleiding.’

‘En op zoek naar werk,’ deelde ik hem mee, terwijl ik me afvroeg waar dit heen ging. ‘Zwart.’

‘Zwarter dan voor mij werken wordt het niet,’ verzekerde hij me,

en hij plaatste een klauw over zijn hart. Sta me toe mezelf voor te stellen. Bryern. Een pooka, voor het geval je dat nog niet had geraden.’

Hij vroeg niet om een eed van trouw of beloften. Ik kon werken zo veel als ik wilde en het loon stond in verhouding tot mijn lef.

Vanavond tref ik hem bij de waterkant. Ik kom daar tot stilstand op mijn tweedehandsfiets. De achterband loopt snel leeg, maar ik heb er niet veel voor betaald. Hij brengt me waar ik wezen moet. Bryern is zoals altijd heel netjes gekleed. Er zit een band om zijn hoed waar een paar felgekleurde eendenveren uit steken en hij draagt er een tweedjasje bij. Als ik dichterbij kom, haalt hij een horloge uit zijn zak waar hij met een overdreven frons naar staart.

‘O, ben ik te laat?’ vraag ik. ‘Sorry. Ik ben eraan gewend de tijd te bepalen aan de hand van de stand van de maan.’

Hij kijkt me gepikeerd aan. ‘Je hoeft geen kapsones te krijgen omdat je aan het hof van de opperkoning hebt gewoond. Je stelt nu niet veel meer voor.’

Ik ben de opperkoningin van Elfhame. Die gedachte komt onwillekeurig bij me op en ik bijt op de binnenkant van mijn wang om die belachelijke woorden niet hardop te zeggen. Hij heeft gelijk: ik stel nu niet meer veel voor. ‘Wat is de klus?’ vraag ik zo onbewogen mogelijk.

‘Iemand van het Volk eet in Old Port leden van de plaatselijke bevolking op. Ik heb een klus voor iemand die bereid is om haar een belofte te ontlokken dat ze daarmee ophoudt.’

Het is moeilijk te geloven dat het hem iets kan schelen wat er met mensen gebeurt... of dat hij genoeg om ze geeft dat hij mij betaalt om daar iets aan te doen. ‘Plaatselijke stervelingen?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee. Nee. Ons, het Volk.’ Dan lijkt het hem te binnen te schieten tegen wie hij het heeft en hij komt een beetje zenuwachtig over.

Ik probeer zijn verspreking niet als een compliment op te vatten. Het Volk wordt gedood en opgegeten? Niets aan deze beschrijving doet vermoeden dat dit een makkelijke klus wordt. ‘Wie is de opdrachtgever?’

Hij lacht nerveus. ‘Niemand die zijn naam geassocieerd wil heb-